

MÉHES KÁROLY

Felhőtlen május

Meglátta a polgármestert, pont olyan aprócska, mint volt. Csak a pocakja lett nagyobb. A tévében valahogy mindig úgy tetszik, kimagasodik az öt körülvevők közül.

Gabner most kihúzta magát, végigtúrta a haját. Készült a borbélyhoz, ami megint elmaradt, pedig megérlelődött benne a nagy elhatározás, hogy teljesen letolatja a sérót, ezt a Kis Hablegényben be is jelentette, csak aztán még nem jött össze, a tüntetések miatt, sok lett a dolog.

Helló, Tibi, lépett oda a tömegben a polgármesterhez, aki erre elhúzta a száját, sebtiben megfogta a kezét, Üdvözlöm, mondta, és látszott, már menne tovább. Tibi, mibe, hogy nem ismersz meg... Hát együtt nyomtuk a gépipariban hetvennégytől... A Gabóca, bőkött magára Gabner, így se? A polgármester homlokán végigfutott egy ránc, de kivágta már magát ennél súlyosabb helyzetekből is, így újból mosolygott, Hát persze, cimborá, felelte, mizújs örülök, hogy látlak... Te, majd leülünk és beszélünk, de látod, mi folyik itt, helyzet van, érted... Ezzel intett, és továbblépett, egy feltupírozott, piros hajú nő rántotta magához, és két oldalról megcsókolta.

Gabner elégedetten vakarta meg a vállát. Érdekes módon, ott szokott viszketni, ha izgalmi állapotba jön. Hallotta, amint a hangszóróból a női hang felhőtlen ünnepet kívánt a szakszervezetek hagyományos seregszemléjén. Két napszemüveges férfi állt előtte, elvált autóstáskát fogtak a kezükben és a másikban műanyag poharas sört. Fellestek az égre, Feri, hát tényleg nincs egy szaros felhő sehol, ezeknek minden összejött ma. Vihogtak és ittak a sörből.

Gabner is szomjas volt, de amióta a professzor úr kifejezetten kérte tőlük, hogy ne igyanak egy kortyot se, ne mondhassa rájuk senki, hogy részeges csöcselék, amelyik csak üvöltözni tud, tartotta magát. Buborékos víz és ice tea, ez megy. A Kis Hablegényben kétszer röhögtek, harmadszorra pedig szó nélkül tette ki elé a Béla néni a füles korsóban a zöldteát, és már osztották is a lapokat.

Elballagott a sátrak előtt, nézte, hogy már nyolcféle ízben lehet kérni vattacukrot. Hatvanhatban kapott egyszer az apjától, felvonuláskor, és akkor a nyakába vette az apja, ott eszegette a vattacukrot. Aztán olyan szél kerekedett, hogy lefújta a cukorfelhőt a pálcikáról, egyenesen az apja arcába. Rátapadt, mint egy messziről ideröppent fátyol, amit az idők végezetéig nem lehet fellebbenteni. Most is hallotta, a harsogó fúvószenén át szűrődve az apja káromkodását, ahogy mindennek elmondta, mintha ő tehetne róla, hogy fújta a szél és a vattacukor repülni akart.

Mézskalácsos, puszedis. Ruhaárus. Látta a vállfákon ringatózó piros pólókat, amiknek a közepéről Kádár János nézett szúrósan a hömpölygő tömegre, és ha valakinek nem lett volna elég beszédes a tekintete, szóban is ott állt, amit gondolt, Emlékeztek még rám?

Gabner elfordította a szemét, harákkolt kettőt, hármat, de olyan sokan jöttek szembe, hogy nem volt hova köpjön.

Tett egy kört a tavacska körül, visszaért a placra, ahol a zenekar fújta. Épp felálltak a majoretta-lányok, fehér lakkcsizmában, piros miniszoknyában, kivágott aranyszín blúzban. Csákót viseltek, kezükben nikkelpálca. Gabner az első sorban találta magát, amikor felzendült a pattogó ritmusú zene, és a lányok táncba kezdtek. Nem a produkciót nézte, a mozgásukat, hanem a testüket. A kezüket, ahogy eldobták, aztán megint megkaparintották a levegőből pörögve visszaérkező fémrudacskát. Ahogy nyújtózkodtak a magasba, látszott, mindegyiknek ki van borotváltva a hónalja. Az egyiké vörös volt, szinte lila. Még így is átütöttek a bőrén az erős szőrszálak. Ennek alaposabban megszemlélte az arcát is. Messze ő volt a legcsúfabb. Pufók képe tele ragyával, mintha csak színben is passzolni akarna, a hegek közepe lilásan játszott, az orra töve erekkel átszötte virított, mint a vén iszákosoké. Kissé elnyílt a szája a végtelen igyekezettől. Míg a többi szinte mind mosolygott gyakorlatozás közben, ennek a lánynak az arcán feszült figyelem, sőt inkább erőlködés tükröződött. Amikor masírozni kellett, a pálca egy ízben leesett, a gumis végére koppanva ugrott egyet a betonlapon, és Gabner lába elé gurult. Felemelte, és az ijedten odakapó lány felé nyújtotta, aki kirántotta a kezéből, majd visszalépett a helyére.

A mikrofonos hölgy bejelentette, hogy Szárhegyi Nándor karnagy erre az alkalomra polgármesteri indulót komponált, ezt szeretnék eljátszani a polgármester úr tiszteletére. Mindenki a betonemlévény felé nézett, ahol Tibi állt, aki most körbélógatott és integetett. Megint szólt a zene, és a lányok a pálcát a hónuk alá vágva léptettek körbe, az emlévény előtt tisztelegtek, mint a tévében az államfői fogadásokon szoktak a katonák.

Gabner tett még egy kört. Megállt, amikor látta, hogy egy négyéves forma kölkök fahalat horgászik egy lavórból, de a botocska végébe fúrt kampót sehogy sem tudja beakasztani a hal görbített szögéből lévő szájába, az mindig elúszik előle. Strandpapucsos, fukszós férfi várt mellette, és nógatta, hogy igyekezzen már. Nem igaz, mit össze tudsz bénázni, Beni. Dugd már be annak a kurva halnak. Szétfolyok itt a napon, fiam. Ne bassz ki apáddal ennyire. Mutasd ide..., horkantotta a férfi, de a kisleány elrántotta a kezét botostul. Épp ez kellett csak, a horog beakadt egy másik halba, és már kint is volt a fűvön. Sikerült!, rikoltotta a gyerek, és a zsákmányt odaadta a horgászatot üzemeltető melegítősnak, aki

elismerően biggyesztette az ajkát. Kilences, kishaver, király vagy, mondta, és hátrafordult, ahol egy műanyagkosárban mindenféle plüssállat hevert, két másodpercig szemlélte a kínálatot, majd felkapott egy Spongya Bobot, a fiúcska kezébe nyomta.

Gabnernek eszébe jutott a Mazsola, amit az anyja varrt neki egyszer a születésnapjára, ma is ott van az ágyán, néha a feje alá dugja, ha elalvás előtt olvas egy kicsit. Mert a professzor úr azt is meghagyta, hogy ne teljen el nap úgy, hogy nem olvasnak néhány verset a Bibliából. Így mondta, verset.

A színpad mögött már ott álltak a majorettek, kipirulva, izzadtan pihentek. Rögtön meglátta a lila ragyásat. Kicsit nézte, amikor aztán a lány megérezte, hogy bámulják, és odakapta a fejét, közelebb lépett.

Jó voltál ám tökre, mondta és kitétte előre a jobb lábát, a fejét kissé oldalt billentette.

A lány nem felelt, egy bogarat hessintett el a válláról. Meleg volt, már április elejétől szinte nyári időjárás, szaporodtak a mindenféle döngicsélők.

Látom, kiizzadtál, ez azért kőkemény meló, mondta Gabner, és elvigyorodott, mint aki tudja, amit tud.

A lány vállat vont, amit úgy is lehetett értelmezni, Hát bizony, igazad van... De szólni nem szólt egy szót sem.

Nem jössz, megiszunk valamit, mondta Gabner, és a fejével hátrafelé intett, ahol az italos sátrak álltak. Egy lónyálat, tette hozzá, hogy teljesen egyértelmű legyen a meghívás.

A lány is arra nézett, de továbbra sem felelt, csak összezárt ujjú kézfejével legyezte magát.

Nagydarab, vörös nő tűnt fel a lány mögött. Az összes szemöldöke ki volt tépdesve, a helyére lila ceruzával húzott egy félkörívet.

Ez meg kicsoda?, kérdezte Gabnerre nézve.

Senki, felelte a lány. A hangja olyan volt, mintha hordóból beszélne.

És mi a túrót akar?, firtatta tovább a vörös hajú nő.

Semmit, felelte megint a lány.

A vörös nő úgy nézett Gabnerre, mint akit egy poccintéssel akar eltüntetni a szeme elől. Gyorsan megfordult inkább, és odébb ment. A fűzfák alól nézett vissza, látta, amint a vörös nő indulatosan magyaráz a ragyás arcú lánynak, és végül hosszú, vörösre festett körmű mutatóujjával mellbe böki.

Megint előre ment, ahol az italt árulták. De most nem érzett igazi szomjúságot, egyedül nem is akart inni. Talán, ha a Tibi előkerülne, és mint mondta, majd leülnek beszélni, vele elszopogatna egy pohár valamit. A polgármestert nem látta semerre, hiába nyújtogatta a nyakát. Fura srác volt már akkor is, a gépipariban, a műszaki rajzokat csodálatosan meg tudta csinálni, de amint szerszámot kellett fogni, teljesen leledmedt, semmiféle gyakorlati érzéke nem volt a szerencsétlennek. Aztán, tessék.

Mégis a pult elé tolakodott, és amikor az eladó kérdezte, mit kér, mondta, hogy szódat. Szóda nincs, csak üveges ásványvíz. Savast vagy menteset? Savast, még jó. Akkor háromszázötven pénzt kapok, mondta az árus, és az orra elé tartotta húsos tenyerét.

Letekerte a kupakot, kortyolt kettőt. Túl hideg volt az ital, a szénsav szúrta a nyelvét.

Hát te meg...?, ezt hallotta a háta mögött. Hogy nézel ki, baszd meg?

Ősz hajú férfi állt ott, a hajában nyilegyenes választékkal. Zöld kockás zakóját a piros Kádár-pólóra húzta fel. Sörösüveget tartott a kezében.

Fater, mondta Gabner.

Ne faterozz itt. Mi ez a nyilas cucc rajtad?

Miről beszélsz?

Hát erről az ótvar fekete hacukáról, meg ez a turul, vagy mi a faszom.

Mi van ezzel? Azért mert magyar vagyok?

Mi az, hogy magyar vagy? Ki az, aki nem magyar? Én nem vagyok tán magyar, meg ez nem volt magyar?, és az ingére bökött a hüvelykujjával.

Hagyjuk ezt most, fater.

Hagyjuk? Csak ennyit tudsz mondani, hogy hagyjuk, mi? Na, annyit mondok, húzz el innét, te szerencsétlen kis patkány.

Ne ítélj, hogy meg ne ítéltesz.

Prédikálj csak, baszd meg, de ne nekem! Micsoda mázli, hogy idejében megszabadultam tőletek!

Gabnerbe belenyilallt a régi pillanat, már nem tudta visszaparancsolni magába, ami kikívánczott belőle.

A vattacukros május egyre emlékszel, fater?

Mi a bajod?

Amikor a nyakadban vittél, tudod, és az arcodba fújta a szél a vattacukrot.

A zöld kockás zakós öreg egy pillanatra elhallgatott. Összehúzta a szemét, így méregette egy ideig. Aztán halk, sziszegő hangon mondta végül, Most aztán tényleg eltakarodjál.

Azzal elfordult, és mire Gabner észhez tért, ő tűnt el a tolakodó tömegben. Rettenő meleg volt. De amikor felnézett az égre, csodák csodájára ott látott egy felhőt, majdnem olyan alakút, mint a Nagy-Magyarország, ami egy perccel később szép komótosan ráúszott a napra.

Dienes Attila:
Extázis

Dienes Attila:Metafizikus kompozíció I.